

Dos mesos i un dia al Nepal (LIV)

text TONYO FIBLA

13-12-2008 Dissabte. Convit de Deepak

El primer que faig és posar-me a organitzar les fotos i salvar-les en un dvd així estaran segures. Després em poso a rentar les camises que ens hem de posar esta vesprada per a la festa del casament de Deepak. Vaig al centre, truco a casa i envio l'últim correu des d'ací a Kathmandu i me'n torno cap a Sitapaila. Quan aplego a casa estan retransmetent el festival dels "gramis" nepalesos. Mukti té cinc nominacions. Dic a Bikram que quan surta el nostre amic que m'avise ja que tot és publicitat i no me n'assabento de res; mentre jo em gito una estona. Aplega Bijay tot nerviós i em diu que Mukti ja té dos premis i en aquest mateix moment ens criden que ara sortirà Mukti a cantar, ja li toca. Així que pugem a la cambra del pares, on està la televisió bona, i ens posem a veure la seua actuació.

Se'l veu molt il·lusionat però un poc nerviós. De fet i ha un moment en que no sé ben bé que fa però fa alguns moviments estranys.

Ens mudem i ens n'anem cap al party. Allí ens diuen que Mukti ha guanyat dos premis més. Així que de cinc nominacions n'ha obtingut quatre. No està malament: millor composició de rok, millor actuació de grup, millor veu de rok i millor àlbum de rok. S'ha quedat pendent millor disc de l'any.

L'arribada de Mukti i la resta del components del grup amb els quatre trofeus és sonada.

Abraçades, felicitacions, brindis, ... tots estem molt contents. Cinta després l'eufòrica rebuda seu en una cadira i fa cara d'embovada.

El sopar és molt diferent del de l'altre casament. Ací hi ha unes estores a terra on va seient la gent i els cambrers amb uns poals van omplint amb la mà els plats fets de fulles amb el típic bos newarí.

Mukti em tradueix el que van dient la gent de mi, veuen un turista tot mudat assegut a terra com ells i menjant com ells: "Menja de tot." "Menja amb les mans." "Sembla un nepalí." "S'asseu com nosaltres."

Quan s'acaba la festa m'entra un poc de depressió. Tot s'acaba, el viatge està a punt d'arribar a la fi. Tinc ganes de festa i a la vega da em fa un poc de por de veure un poc massa.

14-12-2008 Diumenge

Anem a preguntar per les ulleres però encara no estan fetes.

Avui continua la festa a casa Deepak però Cinta, Bijay i jo no tenim ganes de menjar bos, el menjar típic newarí, i anem a dinar a ca Bijay.

Per la vesprada anem a comprar les botes, crema

índia per a les dents, m'ha agradat molt, i també comprem espècies per a fer algun menjar nepalí a Benicarló.

Quan estem comprant la crema dental el farmacèutic em trau un tub petit i jo li dic: "Tulo (gran)." Llavors, Bijay que tot ho ha de recalcar li diu: "Grande."

– Perfecte, ara ho té clar, al dir-li grande ho ha entès perfectament. Una cosa que jo dic en nepalí tu ho tradueixes a l'espanyol.

Ens en fotem molt d'ell.

Anem a dinar a un restaurant per a nepalís joves i dinem molt bé per 500 rúpies amb cervesa inclosa tres persones. Si no haguera demanat la cervesa sortim a euro per cap.

Quan es fa fosc em deixen i vaig a comprar quatre coses: calendaris per als mestres, banderoles per a Ester i alguna cosa més.

Quan anava a ca *baje* per sopar sento un que em crida: "Tonyo." Era Rossan, germà de Deepak que espera família per anar a casa de sa nova cunyada, a Patan, a conèixer la família.

la veu

de Benicarló
de Benicarló

URBANISME FICTICI (Arriben les eleccions)

URBANISME FICTICI

(Arriben les eleccions i campe qui puga... i on puga)

text REDACCIÓ

L'ajuntament de Benicarló pretén urbanitzar per gestió directa la partida Povet. Ho farà després de la petició dels urbanitzadors del sector, que han sol·licitat que se cedisca la condició al consistori davant la impossibilitat d'escometre-la. Si finalment les intencions de l'equip de govern es feren realitat, se solucionaria un conflicte enquistat en el consistori des de fa més de 10 anys. La partida, d'uns 190.000 m2 de superfície, es troba situada en la zona nord del municipi, a l'altura del port esportiu de la ciutat i suposaria un gran cinturó expansiu per a la ciutat. Fins a la data, les discrepàncies i diferències entre propietaris i urbanitzadors sobre els projectes d'urbanització i reparcel·lació del Programa d'Actuació Integrada d'aquesta partida havien estat els principals esculls. Antonio Cuenca, edil d'Urbanisme, va anunciar que "ha entrat en l'ajuntament el projecte refet de reparcel·lació", que es va sol·licitar a l'empresa com a condició indispensable abans de començar les obres d'urbanització del sector.

confiscarà la fiança" i a més els propietaris de terrenys en la zona "s'estalviaran el benefici industrial que s'emportaria l'empresa". Així les coses, el consistori espera ara que l'empresa complisca amb les condicions establides pel consistori i "si els veïns estan d'acord, s'urbanitzarà la zona". En Povet a més està previst que s'instal·len infraestructures municipals com el gran teatre auditori i el recinte firal.

ANYS I ANYS DE TRÀMITS ADMINISTRATIUS

Les primeres intencions del consistori per urbanitzar aquest sector van començar pel 1.998, quan el Ple de l'Ajuntament de Benicarló, en sessió celebrada en data 29 d'octubre de 1998, va aprovar el Pla Parcial del sector de sòl urbanitzable 10A Povet, delimitat en el PGOU de Benicarló. En l'any 2.000, s'acorda aprovar el Programa d'Actuació Integrada per al desenvolupament i execució del Sector de sòl urbanitzable 10AL Povet, i adjudicar la condició d'agent urbanitzador a la mercantil PROGRUP-96, SL. En data 16 de gener de 2002 i en data 25 de febrer de 2002, l'agent

urbanitzador presenta els corresponents Projectes de Reparcel·lació i d'Urbanització, respectivament. Comença en aqueix moment la llarga tramitació administrativa d'exposicions al públic, presentació, d'al·legacions per part dels propietaris i subsanació d'errors detectats en el programa d'actuació per part del consistori. Per altra banda, en data 12 de juliol de 2005, se sol·licita autorització per a cedir la condició d'agent urbanitzador a favor de la mercantil URBANIZADORA POVET SL. Aquesta cessió s'autoritza mitjançant acord del Ple de la corporació de data 29 de setembre de 2005. El 6 d'octubre de 2008, l'Ajuntament de Benicarló requereix a l'agent urbanitzador perquè presente projecte de reparcel·lació refet que incorpore tots els aspectes pendents de subsanació, conforme als successius informes tècnics municipals. La solució a la paràlisi de la partida Povet era una de les grans promeses electorals de tots els grups polítics a Benicarló, ja que d'aquesta zona depèn el desenvolupament futur de la ciutat en la zona nord.

ADJUDICACIÓ A COP DE REQUERIMENT

Però si la notícia de Povet sorprenia a propis i estranys, no ho és menys la decisió de l'edil de Contractació, Marcos Marzal. I és que l'ajuntament de Benicarló ha elevat a definitiva l'adjudicació de les obres d'ampliació del pavelló poliesportiu municipal a l'empresa ADESVAL S.L.. I ho ha fet malgrat que l'adjudicatària no desenvolupa les obres segons les intencions del consistori, que va realitzar l'adjudicació provisional en el mes de juny passat, tenint l'empresa 78 dies per a realitzar

El Barcelona va deixar fora de la Copa el Benicarló

text i foto VICENT FERRER

3 BENICARLÓ AEROPORT CASTELLO: Diogo, Chaguinha, Vadillo, Lolo, Retamar; cinc inicial; Xapa, Javi Alonso, Chicho i Gonzalo.

5 F.C. BARCELONA: Cristian, Torras, Igor, Saad, Wilde; cinc inicial; Lin, Chicho, Carlos, Fernandao i Javi Rodríguez.

ÀRBITRES: Alonso Montesinos i Rubio Fajardo, de Saragossa. Ensenyaren tarja groga al local Xapa; als visitants Carlos, Saad i Wilde.

GOLS: 0-1 MIN. 2, Torras. 1-1 min. 8, Chicho. 1-2 min. 10, Xapa, pròpia porta. 1-3 min. 28, Wilde. 2-3 min. 29, Javi Alonso. 2-4 min. 33, Saad. 3-4 min. 38, Chaguinha. 3-5 min. 40, Wilde.

INCIDÈNCIES: Bona entrada en el poliesportiu municipal, uns 1.400 espectadores que no es cansaren d'animar a l'equipo, al que acomiadaren amb aplaudiments i pitos al provocador Javi Rodríguez.

El Benicarló Aeroport Castelló va jugar dimarts passat un magnífic partit de quarts de final de la Copa del Rei davant el FC Barcelona. Van guanyar els catalans per la força de la seua banqueta, però els jugadors benicarlondos ho van donar tot i van fer somiar a l'afició fins al final.

Pitjor no va poder començar el partit ja que als dos minuts en jugada a baló parat Torras va obrir el marcador. Gerro d'aigua freda que va servir perquè el Benicarló reaccionara bé i començara a arribar amb perill al portal de Cristian, el qual, als cinc minuts, començava el seu particular recital al rebutjar un dur tir de Lolo. L'equip anava a més i la reaparició de Chicho, després de la seua lesió, no va poder ser més afortunada doncs va aprofitar un rebuig de Cristian per empatar el partit i alçar al públic dels seus seients.

No obstant això, i com diu el refrany, "l'alegria a casa del pobre dura poc" i dos minuts més tard Xapa marcava en pròpia porta i li regalava al Barça

l'avantatge. Tot i això, es va sobreposar el conjunt cadufero però trobant-se amb Cristian que va evitar dos gols amb les seues intervencions després de rematades de Xapa i Retamar. Una contra d'Igor va dur perill i l'ai en les graderies, però el seu tir es va estavellar en el pal i en la jugada següent Chaguinha finta, remata a gol i Cristian es torna a lluir desviant el baló a corner. El llançament el remata Javi Alonso fallant un gol cantat sol al segon pal.

Després del descans el partit va estar obert, els dos equips buscaven un gol, els locals per a igualar i els blaugranes per a sentenciar, i van ser els segons els que els van aconseguir després de la pèrdua de baló en propi camp dels locals, que va aprofitar Wilde per a justificar l'elevat sou que guanya i quasi sentenciar el partit. I dic quasi perquè el Benicarló no va donar l'eliminària per perduda i, un minut més tard, Javi Alonso culminava una bona jugada per a donar vida a l'equip local. Però, de nou a la contra, el Barça va traure petroli al culminar Saad una jugada de tiralínies. Sols traure's de centre Retamar rematava al pal i en vista de que tot estava quasi perdut es va jugar amb porter jugador i, faltant dos minuts, Chaguinha, marcava el 3-4. Amb això la graderia explotava, doncs el miracle semblava factible, però ja no va arribar cap gol més per al Benicarló, és més, Wilde va pugnar per un baló i faltant 14 segons va tancar el marcador. Gol que va festejar de forma barroera Javi Rodríguez, que es va dur altra bronca del públic, i van....

El benicarlando Pellicer, vinté, després de passar el desert d'Atacama

text VICENT FERRER

José Manuel Pellicer pilot del Team BURN-XRAIDS, va concloure el bucle de dunes disputat entre Copiapó i Copiapó, dins del desert d'Atacama en la posició vinticinquena, després de realitzar una especial d'allò més vistosa, de 235 quilòmetres, al sortir els pilots en línies de 20, excepte els 10 primers.

S'esperava que poguera haver sorpreses i molt prop han estat de produir-se, doncs la primera tanda de pilots de motos, en el quilòmetre 17 han pres un rumb diferent i ací han perdut diversos minuts tornant a buscar la pista correcta, entre ells Coma i Depre.

El pilot de Benicarló partia en el segon grup del dia i es prenia la carrera amb calma i sense agafar riscos innecessaris, doncs les ganes d'alguns pilots al realitzar l'eixida a l'estil motocròs i veure's envoltats de més participants, va fer que molts d'ells eixiren estrenyent els motors, cosa que Pellicer no està disposat a aquestes alçades inicials de la carrera, on tens poc a guanyar i bastant a perdre. Finalment creuava la línia de meta en el lloc 25 i situant-se el vinté en la classificació general.

De nou en Copiapó Pellicer comentava, "la d'avui ha estat una eixida bonica, però alguns han començat apretant molt i en condicions normals jo me n'haguera anat amb ells, però continuo pensant que cal conservar la mecànica i podia ser un suïcidi seguir-los o avançar-los, així que he preferit anar a un ritme bo però sense forçar la mecànica. Teníem boira i calia anar amb compte de no perdre's. Les dunes es trobaven bé i no ha estat massa complicat rodar sobre elles".

laveubenicarlo@terra.es

Les obres d'ampliació del Pavelló Poliesportiu Municipal tenen un pressupost de 240.296 euros, IVA exclòs.

ve de la pàgina anterior

els treballs. Poc més de dos mesos i mig, dels mesos d'estiu, programats perquè no interferira en la marxa normal de les diferents campanyes esportives d'hivern que desenvolupen en les instal·lacions tant el consistori com els diferents clubs que existeixen en la ciutat. L'àrea de contractació del consistori benicarlando no ha trobat cap problema per adjudicar definitivament les obres d'ampliació, atès que, en la pràctica, ha estat complint amb els diversos requeriments, cada vegada que l'obra s'aturava, que l'ajuntament li ha fet perquè continuara les obres fins una ampliació del termini. Així, després de l'adjudicació provisional, ADESVAL va realitzar els primers moviments de terra en la zona on s'ha de construir l'edifici que servirà per acollir les diferents activitats esportives que en aquests moments, manquen d'un espai adequat en el pavelló. Les obres van ser abandonades fins que el consistori li va requerir una explicació i el compliment del seu compromís, al que l'adjudicatària va respondre continuant amb els treballs i enderrocant la paret de connexió amb el futur edifici, a finals del passat any, amb la campanya esportiva en marxa i amb nombroses activitats esportives escampades per col·legis i instituts de la ciutat. L'empresa va col·locar una ràfia negra per a no deixar l'espai desprotegit i va tornar a desaparèixer, el que va provocar que tant l'edil d'Esports com el d'Urbanisme reclamaren al de Contractació que li rescindira definitivament el contracte a l'empresa adjudicatària. Es dona la circumstància que ADESVAL va ser la segona classificada en el concurs de mèrits realitzat per a l'adjudicació dels treballs i que va presentar per això una reclamació al consistori, aconseguint,

finalment, l'adjudicació de les obres.

Ara, el negociat de Contractació ha elevat a definitiva la contractació dels treballs amb aquesta empresa, atenent que es van complint els terminis i requeriments dins del termini i en la forma escaient, malgrat que les obres no s'estiguen executant dins dels termes marcats. No obstant això, les al·legacions de l'empresa sembla que són excusa més que suficient per a no retirar-li la condició d'adjudicatari.

Per part del negociat d'Urbanisme s'ha demanat la prorroga dels treballs, ja que l'obra està inclosa dins del segon Pla I i, per tant, havia de finalitzar-se abans d'acabar l'any. Els últims perjudicats per la situació en que es troba l'annex del pavelló poliesportiu municipal han estat la confraria de Sant Antoni que s'han vist obligats a contractar un servei de seguretat privat, abans d'instal·lar en el recinte alguns dels expositors de la mostra. Les obres d'ampliació del Pavelló Poliesportiu Municipal tenen un pressupost de 240.296 euros, IVA exclòs.

El BLOC creu que Marcelino Domingo ha de donar explicacions als benicarlandos

El BLOC per Benicarló desconfia que el Consell licite les obres de la carretera de Càlig i de Peníscola, tal i com es va comprometre. Per al BLOC, el retard dels darrers quatre anys en dotar pressupostàriament aquestes dues promeses electorals per part dels responsables del PP a les Corts "és no voler fer les coses" i lamentaven les promeses llançades al vol com ara la del President de la Diputació, Carlos Fabra, quan li exigí a l'alcalde de Benicarló els terrenys per a que al dia següent les màquines començaren a treballar, promesa feta a l'any 2007, i al BLOC pensen que "ha estat un dels enganys més grans que el PP ha fet als benicarlandos". Segons els responsables del BLOC, el darrer engany ha estat el del President Camps quan li afirmà a l'alcalde de Benicarló, Marcelino Domingo, que aquestes dues carreteres estarien licitades abans que finalitzara el 2010.

Els nacionalistes afirmaren contundentment en roda de premsa que "Camps i Fabra li han faltat al respecte a l'alcalde de Benicarló" i així pensen que Domingo haurà de donar explicacions al benicarlandos, ja que "les promeses estan per a complir-les" i recordaven les fetes per Fabra i Domingo temps enrere, quan afirmaren que si aquestes obres no estaven fetes al final de la legislatura (maig de 2011), no es tornarien a presentar a les eleccions.

Els nacionalistes pensen que els polítics estan per a complir allò que diuen i no per a quedar bé i esperar el vot a les següents eleccions. En aquest cas hi ha una promesa incomplida, perquè en cinc mesos no es podrà finalitzar cap d'aquestes obres que de moment ni tan sols estan licitades. Ara només quedarà per veure si, al final, Fabra i Domingo complixen la seua paraula i no es tornen a presentar com a candidats ni a la Diputació de Castelló ni a l'Ajuntament de Benicarló, respectivament.

(BLOC)

MASSIVA ASSISTÈNCIA A LA FIRA DE SANT ANTONI

text i foto NATÀLIA SANZ

Èxit absolut de la 24 edició de la Fira de Sant Antoni Abad de Benicarló. Les altes temperatures que marcà el termòmetre al llarg de tot el cap de setmana ha estat el principal ingredient de la fórmula que ha catapultat a la confraria organitzadora de l'esdeveniment a aquest triomf.

La resta de factors “el major nombre d'expositors, que enguany ha dépassat els dos-cents, arribant a ocupar carrers que en altres edicions no s'han vist envaïts per la fira”, va explicar Marcos Àvila, un dels organitzadors de l'esdeveniment. La confraria s'ha vist desbordada per la massiva afluència de públic al llarg dels dos dies que ha durat la primera cita expositiva del cicle anual de la província de Castelló. I si el dissabte eren bàsicament benicarlantos els que s'animaven a visitar el recinte, diumenge, gent vinguda de tota la comarca arribava a col·lapsar els accessos a la ciutat. “Ha estat un èxit total i això es deu en bona mesura al treball de la confraria, que no hem parat de treballar per aconseguir que la crisi no afectara a una cita tan tradicional com la Fira de Sant Antoni, va detallar el

president de la mateixa, José Antonio Esbrí. A més dels expositors, el públic va poder gaudir amb les activitats complementàries amb les quals diverses associacions culturals del municipi van voler col·laborar. Així, la Casa d'Andalusia i el Grup de Balls Renaixença posaven el seu èbol amb demostracions folklòriques. És de lamentar que, per segon any consecutiu, el grup de gossos de la Guàrdia Civil faltara a la cita amb la confraria, malgrat haver anunciat la seua presència en l'esdeveniment.

ANEM A LA DERIVA

text RODOLFO SERRANO

PACO DELCASTILLO

Comença un nou any i es veu que també una nova època a La Veu. És, potser, moment de fer una reflexió profunda sobre l'avenir immediat tot agarrant el CDB com a metàfora de les nostres vides. En general es veu que la cosa té mal aspecte. El personal viu immers en una sensació d'angoixa per la crisi —a mi encara em dura la de l'any 73— i cada dia semblen tots plegats més una processó de zombis. Pel carrer veus gent jove vagant, lliges el diari i has d'anar directe a les pàgines d'espectacles per no morir amoïnats, mires la tele i has de refugiar-te en els salvaments de luxe i el gran hermano si no vols que t'agarre alguna cosa.

De tota manera, penso que convé relativitzar-ho tot. Ara, és la crisi, però si demà apareguera un boig afirmant que hi ha pel món un virus letal que s'encomana només de pensar-hi, el nostre principal mal de cap seria aquest virus i la crisi passaria a un segon pla. I si per una d'aqueixes —difícil és aconseguir treure'ns del damunt tant de neguit per la crisi, tornariem amb els nostres subalterns clàssics del canvi climàtic, de la insostenibilitat del sistema, etc.

Aquestes dates que han passat tan entranyables —dinars familiars inacabables, farteres desmesurades— s'han caracteritzat precisament perquè hem pogut gaudir d'un temps més propi de Pasqua que no de ple hivern. És veritat, el dia de Reis vaig comprovar com havíem arribat als vint graus. El personal en general mostrava la seua satisfacció per poder gaudir d'una agradabilíssim solet, quins dies més

bons dieien tots. Però a mi em va començar a preocupar de veritat el canvi climàtic. Parlo des d'un punt de vista egoista. Em noto com aquesta calor m'està reblanint el cervell i ja se sap que la calor dilata els cossos i tinc temor que em comence a sortir la massa de l'esmentat organisme pels forats del nas o el que seria pitjor encara, per la boca. Beggs, quin fàstic! És per això que tractaré de centrar tots els meus esforços a evitar el canvi climàtic. De moment començaré per abreujar les meues col·laboracions en aquest mitjà de comunicació. La gent no es posarà tan nerviosa, es gastarà menys paper i serem tots més feliços.

Si a les nefandes influències del canvi climàtic hi afegim la derrota infame del Benicarló al camp de Traiguera de Xoco (2 – 0), no n'hi haurà prou que se'm reblanirà el cervell sinó que se m'unflaran les castanyes i fotré un pet com una mangrana. I ací és on volia arribar. El CDB és una magnífica imatge d'allò que li passa al món. Anem cap avall sense aturador, ens quedarem —segur— una temporada més a l'infern de la primera regional i, com el món, ens haurem de fer una reflexió profunda sobre el nostre futur. Sempre podria ser pitjor, és clar. Sempre podria passar que ens quedàrem sense equip i llavors diríem que com estàvem de bé quan cada dos diumenges podíem pujar a vore el Benicarló encara que fóra contra el Torreblanca.

A sobre, el Càlig va guanyar 0 a 6 al camp del Canet, equip que ens havia derrotat a nosaltres fa un parell de jornades. Anem directament a la deriva. Malgrat tot, malgrat tot, a poquet que puga, diumenge vinent aniré al partit i prendré el solet i, si guanyem, molt millor.

FOTO: VICENT FERRER

NO SEMPRE ES POT GUANYAR

Llibres

text JOSEP MANUEL SAN ABDÓN

JOSEP IGUAL.
No és el que sembla.
Cossetània Edicions. Valls. 2010.

El darrer llibre de Josep Igual, “No és el que sembla”, és un recull de trenta-set narracions breus, en ocasions molt breus, que segueixen en la línia dels seus reculls anteriors, encetada el 2007 amb “Fauls mamíferes” i continuada amb “Fugida en cercles” el 2010, que li estan donant un estil molt propi i un molt bon nivell literari.

El llibre s'inicia amb el relat que li dona títol, fa referència a aquesta escena que hem vist moltes vegades al cinema, en què un membre de la parella és sorprès per l'altre al llit en companyia de una tercera persona, i el sorprès diu, “no és el que sembla”. Les infidelitats amoroses, apareixen en altres narracions, “Bon cafè” o “Sense antídoto”, però els damnificats no fan massa escarafalls.

L'erotisme té un protagonisme molt important en el llibre, apareix en forma de combinacions amoroses, “La tarotista i els éssers de la llum”, “Quan tu vas, jo ja torno”, també com vàlvula d'escapament a les frustracions vitals, en “Pla d'oxigenació” o “Ens fem un xinès?”, d'una manera alternativa a causa de la solitud en “Gràcies pel ball”, o derivarà cap a la por en “Un blanc fàcil”, després d'una nit boja. La forma d'iniciar-se en la sexualitat és el tema de “Didàctiques” o de “Lliçons de safareig”.

Josep Igual s'apropa per primera vegada al món de la ciència ficció, en relats com “Neonadal al tercer quadrant”, un món inquietant del futur, “El columnista” o “Posats a triar”. També el món oníric adquireix presència en aquest llibre, on els somnis es fan realitat com “La comanda”, “Nàufrags” o en el magnífic “Maniquís fumejant”, amb l'accident del càmping “Els Alfacs” al fons.

En altres narracions l'autor es mostra molt crític amb la banalització de la societat actual, on importa per damunt de tot el benefici material, com en el relat “Tocant de la font modernista”, i amb els programes de l'anomenada teleporqueria com en “El xou dels dissabtes” i sobretot en “Tornant la connexió”, una narració plena de ironia sobre com podria ser la resurrecció de Llätzer en els temps actuals.

Però els relats més abundants són els que tenen com a protagonistes personatges marginals, perdedors, que estan de tornada de tot, sovint solitaris, moltes vegades per mantindre la seua puresa artística com en “Joglaria marginal”, o per ser coherents amb la seves creences que no encaixen en el món actual. D'altres que viuen una vida absurda i rutinària com “Renéixer”. M'ha interessat sobretot el que porta per títol “L'oncle Mas”, pel seu retrat d'un to entranyable. Aquests personatges sovint viuen al límit i tenen un final tràgic, destacaria entre aquest grup el titulat “La noia del videoclub”.

Hi ha també dos relats que potser no encaixen amb cap de les classificacions que hem fet, però que m'han interessat especialment, “Pantera negra”, pel seu to líric i “Tota la línia per a vosté”, per la seua senzillesa en la sorpresa final.

Un element destacat del llibre és la banda sonora, en la majoria de relats hi ha una música de fons, normalment músics de rock dels anys seixanta i setanta, que serveix per a una construcció perfecta dels ambients. Així mateix hi ha un treball de llenguatge molt depurat, elaborat com un treball de orfebreria.

“No és el que sembla” ens mostra sovint l'altra cara de la realitat, algun de les narracions és realment torbadora, i molts dels finals sorprenents. És un llibre que dona a la nostra literatura un to de modernitat, i és sens dubte un dels millors llibres de relats que he llegit darrerament.

UN BLOG PER A CONSTRUIR UNA ESCOLA

text i foto NATÀLIA SANZ

Que quan un s'enfronta amb l'administració ha de prendre's les coses amb paciència, és cosa sabuda per la major part dels ciutadans, que mai han retirat del seu vocabulari allò de les “coses de palacio van despacio”. Però hi ha qui va més enllà i li afegeix l'humor a la llarga espera que cal afrontar quan un desitja alguna cosa dels despatxos oficials, sobretot quan parlem d'obres públiques. Els implicats en la construcció del nou CEIP Àngel Esteban poden seguir dia a dia els tràmits que se segueixen en els despatxos oficials, a més de les obres d'urbanització del sector on es construirà el nou centre escolar gràcies al blog Construcció del CEIP Àngel Esteban. Amb impactant naturalitat i com si fós normal, els responsables de l'apartat de noves tecnologies del centre van iniciar el projecte el passat mes d'agost que naixia, segons van assegurar “per anar informant a pares i mares de totes les novetats que es puguin conèixer sobre la construcció del nou cole”. Des de l'espai cibernètic s'anuncia que “us anirem informant continuament de l'evolució de la construcció del nou cole”. Així, en el mes de setembre, s'anunciava l'inici de les obres d'urbanització del sector on es construirà el futur centre,

condició imposada per conselleria per a edificar el nou centre escolar. I és que aquest és el quart curs escolar que els alumnes de l'Àngel Esteban reben classes en aules prefabricades.

El passat mes d'octubre, el blog anunciava l'obertura dels sobres de les empreses que es van presentar a l'oferta pública per a la realització de les obres. Paral·lelament, el consistori iniciava la urbanització dels terrenys. Marcelino Domingo, alcalde de Benicarló, va detallar que s'havia demanat a l'empresa adjudicatària que urbanitzara primer els futurs carrers d'accés al nou col·legi, amb l'objectiu d'accelerar al màxim els tràmits administratius i que conselleria no tinguera cap motiu per a negar l'adjudicació del projecte i l'inici de les obres. Malgrat els esforços municipals i els dels pares, encara no hi ha notícies sobre l'empresa que escometrà els treballs del nou col·legi, ja que conselleria està incomplint amb els reiterats anuncis que asseguraven la prompta realització de les obres. De moment i com es temien els pares, els xiquets no començaran el nou curs escolar en el centre de la nova zona. I damunt, hi ha tres classes que s'haurien de desdoblar i faltaria espai en el ja sobreexplotat camp de futbol municipal, que té les aules prefabricades col·locades en dos pisos, unes damunt d'unes altres.

BENESTAR SOCIAL ENDARRERIT EN DIFERENTS RECURSOS

text i foto NATÀLIA SANZ

AFA Castelló serà l'associació encarregada de gestionar la Unitat de Respir per a malalts d'Alzheimer de Benicarló.

Així ho ha anunciat la regidora de Benestar Social, Sarah Vallés, que confia que el servei entre en funcionament en breu en el local que s'està condicionant en el carrer Francisco Pizarro. “Només cal construir dues dutxes adaptades, perquè el local està totalment adaptat a les necessitats del servei”, va detallar Vallés. Es cobriria així una demanda existent en el municipi que, de moment, es cobreix gràcies a la bona voluntat dels voluntaris que l'associació sense ànim de lucre té en el municipi. Les obres d'adaptació del local començarien després de la signatura del contracte d'arrendament que en aquests moments “ja està per a informar”. En principi s'obriria per a dos anys, el temps que durarà el conveni de co-finançament que se signarà amb l'empresa química IFF, amb seu a Benicarló, i la Diputació de Castelló. L'Associació de Familiars de Malalts de Alzheimer de Castelló (AFA Castelló) es va crear a l'octubre de 1995 per un grup de famílies interessades a ajudar a altres famílies. L'objectiu principal de l'entitat és millorar la qualitat de vida de les persones amb la malaltia de Alzheimer i altres demències i a les seues famílies. Les Unitats de Respir estan concebudes com un pas intermediari entre l'atenció domiciliària a càrrec de familiars i el Centre de Dia.

No serà l'únic programa que Benicarló engagarà aquest nou any en matèria de Benestar Social. Vallés va anunciar que, després d'un any de paralització, el Centre de Dia ja té llicència d'obertura “i aquest mes de gener es durà a ple” el que permetrà l'obertura del servei. En l'altre costat de la balança, el silenci de l'administració autonòmica, que encara no ha contestat al conveni de finançament que el consistori va presentar per a la residència de Discapacitats psíquics profunds El Collet. “Encara no sabem res”, va lamentar Vallés. El passat mes d'abril una delegació de l'ajuntament de Benicarló es va traslladar a València per a tractar els últims punts de l'acord que obligarà a la “cessió de l'espai a conselleria”, segons anunciava Sarah Vallés. L'acord proposat pel consistori contempla que “mentre El Collet s'use com residència, la titularitat ha d'ésser de conselleria, até que és la millor forma de gestionar-la” i la més operativa a nivell burocràtic, destacava Vallés. El consistori inverteix de les seues arques municipals més de 200.000 euros anuals per al seu finançament i ja s'ha convertit en històrica la reclamació del consistori a l'IVADIS perquè assumisca la gestió. Amb la signatura del document i l'assumpció de la gestió i la despesa de la residència, es complirà el compromís adquirit pel conseller Juan Cotino durant la seua visita a Benicarló al juliol del 2009. El responsable autonòmic de Benestar Social es comprometia a més a mantenir la mateixa plantilla i el servei ofert fins a ara. Cal recordar que el centre per a discapacitats profunds és l'únic de gestió municipal a la Comunitat Valenciana, a pesar que el centre ofereix un servei a nivell autonòmic.

Benicarló aconsegueix que li retornen els terrenys de l'antic far

text i foto VICENT FERRER

Fa anys, sent alcalde José María Febrer, un nou de maig, festivitat de Sant Gregori, va ser demolit a traïció l'antic far de Benicarló, emportant-se tota la pedra a una destinació encara avui desconeguda. Des de llavors s'ha estat reclamant inútilment la reparació d'aquesta tan gran traïdoria, fins al dia d'avui.

Per fi Ports de l'Estat ha donat permís a l'Autoritat Portuària de Castelló per a la cessió a l'Ajuntament dels terrenys que ocupava l'antic far de Benicarló, terrenys que en el seu moment va haver de cedir el consistori benicarelano a mitjan segle XIX. La voluntat del Consistori és crear allí un Museu del Mar, la mateixa idea que va tenir en el seu moment el ja desaparegut alcalde Febrer Callis.

El passat 16 de desembre, Ports de l'Estat, l'organisme públic encarregat de l'execució de la política portuària del govern, va autoritzar oficialment a l'Autoritat Portuària de Castelló perquè cedira (més aviat hauria d'haver dit que es retornaren) els terrenys que ocupava l'antic far de Benicarló a l'Ajuntament de la

ciutat, tal com aquest Ajuntament havia sol·licitat des de fa anys.

Ara, tant l'Autoritat Portuària de Castelló com l'Ajuntament han de ratificar l'objectiu pel qual es fa aquesta cessió i posar-lo sobre el paper. D'entrada, la voluntat del Consistori és fer dels terrenys un ús social, atès que està en projecte la construcció d'un Museu del Mar i la rehabilitació de l'antic far.

Incendi en una vivenda situada en el carrer Hernán Cortés

text i foto NATÀLIA SANZ

Un incendi va destruir una vivenda situada en el carrer Hernán Cortés de Benicarló. Tot sembla indicar que les primeres flames es van iniciar en la cuina a conseqüència d'una negligència d'un dels llogats de l'immoble, situat en la segona planta de l'edifici. Al voltant de les nou del matí, els veïns van alertar als cossos de seguretat sobre l'existència d'un foc en l'immoble, en el qual no havia cap persona. Ràpidament es van traslladar al lloc dels fets dues dotacions de bombers, amb una bomba urbana i un autobraç telescòpic articulad, a més d'agents de Policia Local i una unitat del SAMU, ja que en un primer moment es desconeixia si havia algú dins de l'immoble incendiat. Després de desallotjar l'edifici, els bombers van procedir a sufocar el foc i a obrir les finestres dels habitatges situats en el primer pis per a afavorir la desaparició del fum, que començava a inundar els habitatges. Al final només ha hagut que lamentar danys materials.

Educació sexual

text JOAN HERAS

Fa uns dies el Papa de Roma, Benet XVI, ens ha ofert una nova mostra del seu argumentari que, suposo que no només a un servidor, ens deixa una mica perplexos. No diré que m'han sorprès especialment però sí que confirmen una línia de pensament que, al meu entendre, s'allunya vertiginosament –potser irreversiblement– del contacte amb la vida i la manera de fer, al seu torn brutalment diversa, d'una majoria de la ciutadania d'aquestes latituds. No fa massa setmanes el mateix Papa i els seus portaveus arreu del món havien de fer un equilibri dialèctic per no criminalitzar i condemnar a l'infern a tothom que utilitzi els preservatius com a mesura profilàctica per evitar el contagi de la Sida. Ara, i en la mateixa línia, tornen a parlar de coses relacionades amb la sexualitat i, així, aprofitant una recepció oficial oferta a 178 ambaixadors acreditats i a representants de la Unió Europea, Benet XVI ha carregat contra l'educació sexual. En un discurs en què demana el respecte als seus seguidors en els llocs on el catolicisme és minoritari –no sé si el mateix discurs valdria capgirant el subjecte i el complement–, el màxim representant de l'Església i utilitzo citacions fetes en els mitjans de comunicació–, va denunciar agressions a la llibertat religiosa en alguns països occidentals en què s'intenta marginalitzar la religió o que no es respecta el dret a la objecció de consciència dels catòlics. Però en concret va denunciar "l'amenaça a la llibertat religiosa de les famílies en alguns països europeus, a on s'ha imposat la participació en cursos d'educació sexual o cívica que transmeten una concepció de la persona i de la vida pretesament neutra però que, en realitat, reflecteixen una antropologia contrària a la fe i a la justa raó". No sé si aquesta traducció s'ajusta perfectament a les paraules que el Papa va pronunciar, sembla ser que en francès –potser en llatí hauria quedat tot més ben lligat–, davant de la tan exquisida concurrència. Però el sentit és clar i tant en el to com en el contingut s'ajusta bé als discursos que fa Benet XVI.

Sorprèn que avui, en ple segle XXI, el màxim representant del Cel a la Terra –o d'alguna part del cel, com a mínim–, consideri que l'educació sexual i cívica és un perill, un pecat, un camí nociu que

Fronteres

deforma la bona persona. De vegades penso que no ho creu de veritat i que tot respon a una campanya de marketing en el sector de l'integritisme per mantenir un discurs fort, dur, que tingui la finalitat de cohesionar els seguidors i que doni una imatge de suposada coherència davant de la pèrdua evident d'influència social. Ara bé, si realment aquestes declaracions són sinceres cal constatar amb preocupació l'excessiva fixació en els temes relacionats amb la sexualitat i cal pensar que Freud tindria força feina en aquest camp.

El cert desconcert d'aquestes manifestacions em fan pensar en fets i coses que, a manera de flaixos, evidencien la perplexitat. Penso, d'entrada, que si aquestes declaracions les llegim sense saber qui les ha dit, pensarem que el seu autor es situa en una franja radical de conservadorisme i d'integritisme. També em fan pensar en el to del text de la condemna de Galileu que fa pocs dies vam llegir a classe: no sembla que hagi variat massa. Penso, també, en aquells grupets de nois i noies que van cantar i ballar per veure el seu ídol –Benet XVI– quan va venir a Barcelona i em pregunto si realment mai han tingut cap relació sexual i que quan a l'escola els han parlat d'aquests temes s'han tapat les orelles per no deixar entrar el diable de la informació a dins seu, no fos cas que despertés coses amagades. I em pregunto per què cal negar d'una manera radical una part essencial de la nostra vida, per què el plaer és tan intrínscament pervers? I també penso en tota la gent que va patir en carn pròpia i d'una manera brutal les repressions i censures del nacionalcatolicisme que potser a l'honorable Benet XVI no li semblarien gens desajustades. I en aquest sentit, penso en l'excel·lent novel·la de Sílvia Soler, Petons de diumenge, que explica molt bé els patiments morals d'una noia, en ple franquisme, que no deixa al seu nòvio que li faci petons, excepte els diumenges, que és el dia del senyor, i el petó pot ser una mica més sòlid. La Valèria, la protagonista d'aquesta història, és una dona intel·ligent, amb estudis, amb capacitat de reflexió, però que ha viscut i ha patit una educació molt repressiva en tot allò que es relaciona amb la sexualitat. Suposo que aquesta noia de l'Empordà s'ajustava, en aquests aspectes, a la concepció antropològica pertinent que defensa com a única opció correcta el Papa Benet XVI.

labonaradio 99,9FM

www.labonaradio.com

RECICLEM LA RÀDIO!!!

De Bon Rotllo
de 10,00h a 13,30h amb
Maribel López i Mariola Nos

Esquerra de Benicarló titlla d'engany la suposada planta de transferència de residus

El col·lectiu d'Esquerra de Benicarló considera que la situació dels residus és ja "insostenible" als abocadors de la comarca i que, lamentablement, el PP i el Consorci de Residus de la Zona I han contribuït a complicar encara més el problema dels fems i a crear problemes i crispacions amb altres zones del País Valencià, com Xixona.

Segons Josep Manel Barberà si es fa un anàlisi de la situació dels Residus Sòlids Urbans "el resultat és ben penós". El regidor de Medi Ambient de Benicarló i representant al Consorci, Antonio Cuenca, després de renunciar al model de geiser box i pegar la cabotà a les ordres del partit, anuncià el passat any una solució immediata que ubicaria a l'estiu una planta de recollida dels fems a Benicarló on se centralitzaria la basura generada a tots els municipis del nord (i per tant dels grans productors) per dur-la a abocadors autoritzats i a zones que si que han complert amb el que disposa la normativa de residus. La idea comportava tota una sèrie d'avantatges i la localitat rebria unes contraprestacions econòmiques. Però com sempre, tot comença malament, amb maniobres estranyes, sense permisos d'obres i amb actuacions improvisades i que arriben tard.

Per a Barberà "amb un any 2011 acabat d'iniciar i sense que s'haja pegat una paletada de morter per fer possible aquesta planta de transferència, ens trobem amb una total desinformació sobre les solucions adoptades i amb cap explicació del per què la contraprestació per acollir els residus de tots, el trànsit de camions, molèsties al sector agrari, olors i deteriorament de camins rurals s'ha xifrat en 10.000 euros anuals".

Esquerra de Benicarló exigeix al PP local i autonòmic que es deixi de subterfugis, excuses i solucions que encara acabaran molestant als veïns d'un poble que precisament ha contribuït a trobar i proposar solucions i que expliquen als veïns quin sobrecost tindrà en la taxa de fems la mala gestió dels residus feta pels conservadors. "Si el Consorci ja supura una opacitat total, segons el Consell Consultiu es contracten irregularment les infraestructures de Cervera pendents des de 1997 i encara haurem d'esperar uns anys per a que espiguem les infraestructures en funcionament, cal una resposta rigorosa, clara, fonamentada i consensuada del que cal fer amb els residus i no repetir els errors que ens han dut a la deplorable situació actual", ha afegit Barberà.

NO FEIA FALTA

No feia cap falta el nomenament de delegada del govern d'Espanya a València. Amb el molt (?) honorable ja n'hi havia prou: efectivament, amb motiu de la inauguració de l'AVE, ha fet un discurs equivocat, lloant la importància del tren de gran velocitat i la seua transcendència per a Espanya (!) -atribució de les autoritats centrals o del mateix rei-, obviant la vertebració de València amb el corredor mediterrani i Europa, què és el què hauria de defensar com a president valencià.

I no és la primera vegada que el sr. Camps s'aferra a un espanyolisme militant, suplint a les autoritats del govern, oblidant-se que ell cobra per defensar València i el seu territori, com a president de la Generalitat, no com a ministre de l'Estat. Heus ací el model d'un PP que, tot i ocupant càrrecs autonòmics, es mostra enyoradís del poder central i d'una estructura monolítica i periclitada.

Marc Antoni Adell

ELS LLAURADORS ES NEGUEN A CONTRACTAR L'ASSEGURANÇA DE LA CARXOFA

text i foto NATÀLIA SANZ

Laura Peñarroya, directora general de Producció Agrària, ha lamentat que els llauradors de Benicarló no contracten assegurances per a protegir la producció de carxofa amb denominació d'origen. "Encara no és prou atractiva per als productors", va assegurar Peñarroya, qui va reclamar a Agroseguro "que continue millorant".

La directora va recordar que les últimes gelades han provocat danys i pèrdues en el camp benicarló i s'han encebat sobretot en la carxofa amb denominació d'origen Benicarló i va considerar que "és una llàstima que els productors de carxofa no s'aprofiten d'aquestes compensacions, que hagueren pogut minorar les pèrdues que han patit". La realitat en el camp, no obstant això, és ben diferent de la que es percep des dels despatxos de conselleria. Jorge Llorach, president del consell regulador Carxofa de Benicarló, va assegurar que si els agricultors no contracten l'assegurança agrària és a causa de la forma que està concebut. "Fan la valoració del dany en el camp i ells consideren que es pot seguir comercialitzant" encara que haja perdut el segell de qualitat.

Per tant, els llauradors no perceben la compensació econòmica, malgrat que les gelades suposen danys en el fruit que a l'arribar al mercat suposen "60 cèntims menys per quilo. El llaurador no li troba cap compensació, perquè l'asseguradora posa molts entrebancs a l'hora de cobrar. Ells veuen que igual és carxofa que es pot comercialitzar i no ens compensa

pagar un assegurança que tan bon punt no et dona suport quan ha de fer-lo", va lamentar Llorach. I és que les peculiaritats de la carxofa de Benicarló i l'estricta reglament del consell regulador, obliguen que el producte no presente cap dany ni intern ni extern. En el cas de les gelades, qualsevol baixada del termòmetre per sota de zero graus centígrads, provoca taques negres en les fulles exteriors. No obstant això, les fulles internes romanen intactes, pel que el producte se segueix comercialitzant encara que sense el segell de qualitat de la denominació d'origen. Si les gelades són més intenses el dany afecta a la mata, que podria quedar inservible per a la resta de la temporada.

En aquest sentit, el president del consell va recordar que "les gelades dels últims dies han afectat a algunes zones, les més altes, però encara hi ha enclavaments en els quals hi ha qualitat per a etiquetar, per això s'està venent carxofa amb denominació d'origen". La temporada, malgrat el minvament de qualitat està sent productiva per als agricultors, ja que el quilo s'ha venut aquesta setmana a 2'75 euros. "Esperem que s'aguante i que no baixe de cop, perquè l'agricultor té molt treball amb aquest producte i no sempre es veu recompensat", va destacar Llorach. Enguany la previsió apunta que es comercialitzaran un milió de quilos de producció en denominació d'origen, per les parcel·les registrades i inscrites pel consell regulador. La xifra suposa un lleuger augment enfront d'anys anteriors. Ara, s'espera la recuperació de les temperatures per a aconseguir estabilitzar la campanya de Carxofa de Benicarló amb denominació d'origen, sobretot de cara a la celebració de la festa en el seu honor a finals d'aquest mes.

SUBVENCIONS CULTURALS

text i foto NATÀLIA SANZ

La Diputació de Castelló ha concedit una subvenció a l'ajuntament de Benicarló de 95.000 euros, que es destinaran a sufragar les despeses derivades de la gestió municipal del MUCBE i el conservatori de música Mestre Felíu.

Marcelino Domingo, alcalde de Benicarló, va destacar que "és el tercer any que comptem amb aquesta ajuda" encaminada a minimitzar els costos que per a les arques municipals suposa la mantenció d'un servei comarcal com és el conservatori. En concret, 60.000 euros es destinaran íntegres a aquest servei educatiu, al que acudeixen 240 alumnes de tota la comarca. Els no empadronats a Benicarló suposen el 40% dels inscrits en el centre, que imparteix 14 especialitats musicals. Així, les reclamacions del consistori perquè siga conselleria qui assumisca el cost de la gestió s'han succeït a través dels últims equips de

govern que ha tingut l'ajuntament de Benicarló. L'últim 'esglai' va vindre aquest estiu, quan el consell va anunciar la retallada del 55% de les subvencions que aporta a aquest tipus de centres musicals, responent el consistori benicarló que tancaria les instal·lacions al no poder assumir el cost econòmic de la mateixa. In extremis, i gràcies a una trobada amb Alejandro Font de Mora, conseller d'educació, que van forçar els alcaldes de Sogorb i Benicarló, es va revocar la decisió i ambdós conservatoris es van salvar de la crema a l'assumir de nou les subvencions la conselleria. El conveni signat amb la diputació també permetrà un ingrés extra de 30.000 euros dirigits a les activitats del Museu de la Ciutat. "Una subvenció que no sabem perquè ningú havia demanat i que està ací, a la disposició dels ajuntaments", va destacar Domingo. "Hem aconseguit moltes subvencions en aquesta legislatura, que sumen uns quants milions d'euros" que no ha hagut de desemborsar el consistori benicarló, segons va recordar el primer edil.

ve de la p gina anterior

esperar els gegants que de poc ni surten. Com que ningú els va dir res de res, es van posar darrere de la carrossa de Baltasar, quan ja no quedava ningú més per incorporar-se al seguici... i ningú per dir-los on s'havien de ficar.

Tot i els esforços per aconseguir una cavalcada digna, les coses no van sortir com s'esperava. La carrossa del rei Baltasar es va espatllar i, davant la impossibilitat de fer-la funcionar, van ser set persones les que, *corassones de buen alma*, van espentejar-la fins l'ajuntament. I amb tantes ganes ho van fer, que va haver trams en què es va haver d'apartar els xiquets del mig del carrer perquè allò semblava més aviat el trineu del pare Noel. Total, que al carrer Joan Carles I, entre fosc com era ja, la poca llum que hi havia, negre com havien maquillat el rei i la rapidesa amb què va passar, encara hi ha veïns que juren que el rei negre no va visitar enguany la ciutat.

Ah, també hi ha qui busca els caramels de la cavalcada. De dos en dos els tiraven! Cada vint metres (que va haver un tafaner com va apamar). Mai en la vida s'ha conegut una cavalcada tan rànica com aquesta. La gent es preguntava si no podien haver estalviat d'altres partides per satisfer els desitjos dels xiquets que, al cap i a la fi, no tenen culpa de res.

També va haver qui es preguntava per què el rei negre tenia un moreno tan 'peculiar'. Tant és així que va ser l'únic dels monarques que a l'arribada al port no els va donar "els besitos" a les dametes... que ploren encara preguntant-se si tan malament s'havien portat. Molta gent del públic indicava que la comissió de festes hauria de prendre exemple de l'Estel del Collet que enguany havia demanat la participació de

l'associació de senegalesos, amb gran èxit.

La comitiva va recórrer els carrers més centrals del municipi fins arribar a l'ajuntament, on d e s p r e s d'adorar el nen Jesús en el Betlem vivent instal·lat en la

plaça, van pujar a la balconada i van pronunciar el tradicional discurs en què encoratgen els xiquets a anar-se'n al llit prompte per a deixar-los treballar amb tranquil·litat. Però aís! *Nobleza obliga*, i com que hi ha reis que viuen com a reis i no els afecta la crisi, va haver a qui no se li va ocórrer una altra cosa que dir que havien vingut molt, molt carregats i hi ha xiquets que encara ploren.

I per cert. Hi ha qui jura que l'alcalde de Benicarló estava a un bar de la plaça mentre els Reis d'Orient feien els seu discurs. Si. El senyor Domingo va demostrar el respecte que li mereixen les tradicions quan, després de fer la rebuda oficial des de la balconada principal, se'n va anar al bar. Així com sona. No va esperar ni que acabaren de parlar. Increïble, però cert i verídic.

Poderoso caballero...

Recorden aquell regidor de barba i festa que hem esmentat abans? Diu que fa quinze dies va anar a fer gestions a una oficina bancària vestit de capità general. La cosa és que li va tocar fer cua al costat d'altres mortals més modestos i va

contemplar com el director de la sucursal saludava amb alegre efusivitat un ciutadà anònim que seia allí mateix mentre a ell només li dedicava un gest de compromís. Alarmat davant aquella falta al protocol, el polític va demanar explicacions al bancari i per resposta va rebre un aclaridor: *Tanto tienes, tanto vales*. Paraula de rolling stone.

Misteris de l'Advent

Fa unes setmanes el grup de música d'arrel Urbàlia Rurana va oferir un concert que, diuen, va ser molt celebrat i després repetidament emés per un canal de televisió de la comarca. Bé. En els anuncis de l'acte que es van fer per la ciutat no constava enlloc el preu del concert, la qual cosa induïa a pensar que lògicament havia de ser *gratia et amore*, això és, debades. Gratis. Però no. A la porta hi havia un membre d'una associació vinculada a un orde religiós que religiosament cobrava un òbol en nom d'una ONG igualment vinculada etc. Tractant-se d'aquestes coses, per què ho hem de fer tan difícil? Vols fer una col·lecta? Xe, posa una paradeta al pla o davant de missa, o anuncia la col·laboració i posa la cara. I no serveix això de "donatiu un euro". No deixes que pensem que l'ajuntament —és a dir tu i jo i l'altre— paga la beguda i tu fas barra lliure.

EL BENICARLÓ UNDERGROUND

Porcs i porcades

En una pel·lícula espanyola de fa pocs anys, *Un franco, 14 pesetas*, una anciana suïssa s'alçava del seient i, sense dir-los res però amb un gest ostensible, recollia l'embolcall de l'entrepà que uns immigrants espanyols acabaven de llançar al terra del vagó i el llançava dins la paperera. Espanyols, any 1960. Al carrer Cèsar Cataldo, Nadal 2010, un carret de supermercat es converteix en contenidor de brossa improvisat de manera que el veïnat no ha d'allargar-se fins on la brigada l'ha desplaçat per motiu de les obres. Passa un dia, dos, tres i quatre i el munt creix i creix sense que ningú se'n faça càrrec. Al final, els responsables de la neteja urbana el retiren. Si no, haguérem seguit acumulant bosses i bosses a la vista que el dia anterior ningú no les havia retirades. Total, fora de casa, la brossa ja no és meua. Senyor!

Tràmits perduts

Un tafaner, el passat dia 7, que ja no era festiu pròpiament dit, les escoles i instituts treballaven, va anar a la casa gran a fer unes gestions que li eren necessàries i... tal com va entrar va sortir. No va aclarir un *botito*. Allí que faltava més de la meitat del personal. Compte, que no diem que no tinguen dret però si estan oberts que siga per oferir el servei, no? En aquest país

text LA COLLA DE TAFANERS

quan arriben certes dates les administracions públiques baixen la persiana amb la gent dins (ens referim als usuaris)... i venga usted *mañana*. Com hi ha crisi... fem braços caiguts. Un altre dia que ens tocarà tornar!

Colzades

Tal com sona, la inauguració de la Fira de Sant Antoni va semblar un *tour de force* per veure qui eixia millor col·locat a la foto. Tots els que tenen alguna cosa a dir a les properes eleccions estaven allí fent-se lloc per sortir a la foto. Això sí, davant la mirada sorpresa i divertida de la resta de gent allí present. Algun havia aprofitat els dies previs a la fira per passejar palmito allí on hi havia ocasió. Així un regidor barbat i fester, en la millor tradició de l'inefable Jaime Mundo (tradicció mundial?), es va arromangar per a cuinar la fideuà amb què els majorals de sant Antoni gratifiquen els participants en l'embolicament de les coquetes. Bé, cuinar si admetem per cuinar tirar els fideus i remenar. El caldo, que és on hi ha la substància, l'havia fet un altre.

Crònica d'una cavalcada crítica

El port pesquer de Benicarló es va omplir de crits infantils quan per la bocana van aparèixer les màgiques llums anunciadores. Algú havia fet córrer la veu que els Reis Mags d'Orient arribarien amb vaixell i els xiquets, desitjosos de veure'ls de prop, no van poder contenir-se

quan els van veure aparèixer. L'espectacularitat i la màgia del moment, augmentada per la cridòria infantil, van aconseguir que l'esdeveniment fóra un dels millors moments de la visita dels Mags a la ciutat. Després de ser rebuts per les primeres autoritats, Reina i Dames de la Cort d'Honor, ses Majestats es van acomodar en les magnífiques carrosses que una artista benicarlanda havia confeccionat expressament. I és que l'empresa a la qual habitualment se li lloguen els vehicles va anunciar dies abans la impossibilitat de satisfer la comanda, per la qual cosa el consistori va fer l'encàrrec a una artista local que s'hi va deixar la pell.

Al principi del camí la Mar esperava el seguici que havia d'acompanyar la cavalcada, per cert, molt menys nombrosa del que feia suposar el nombre de col·laboradors i patrocinadors que apareixien al llibret. A la porta de l'ermita, formats, gegants i nanos esperaven el seu torn... que no va arribar. On ens posem? Era la qüestió més repetida. Espereu un momentet, que ara vos ho dic... va contestar l'encarregat del desgavell anomenat cavalcada. I tant van

Senyora Garcia:

Això és el que vaig saber llegir en l'anterior número de la seua revista...

text EL LECTOR

Aquesta setmana comença el dissetè any ininterromput de vida d'aquest setmanari. És un esdeveniment que cal celebrar? No ho sé. Si que s'ha de reconèixer que el mèrit de la fita aconseguida és considerable. Ningú no hauria pogut imaginar aquell agost del noranta-cinc, quan va veure la llum aquesta publicació, que el número set-cents seixanta-sis hauria arribat al quioscs. Però tampoc no cal fer grans escarafalls perquè de la mateixa manera que un dia va començar a ocupar un petit lloc entre la premsa que es ven al nostre poble, podria deixar d'ocupar-lo perquè la crisi pesa massa i potser siga una despesa que alguns dels fidels lectors puguen considerar prescindible. Però en honor als nostres lectors, cal dir que això de comprar i llegir setmana rere setmana totes aquestes pàgines només està a l'abast d'uns irreductibles que veuen aquest setmanari més com una religió que com una distracció, i això diu molt d'aquestes persones anònimes. Però siga com siga, La Veu comença un nou any ple de dubtes i inquietuds, suposo que amb la moral ben alta i ganes de seguir acontentant els lectors fidels que, setmana rere setmana, esperen la seua cita amb aquestes pàgines. Ara ja s'han acabat les festes, les farteres i la immensa felicitat que tothom ha repartit amb generositat. Vinga felicitat i més felicitat. Tothom desitjant el millor als altres sense distinció. Però n'hi ha que som dels que sempre pixem fora del test, i que volem eixa felicitat al llarg de l'any, sense distingir unes dates d'unes altres. Una vegada acabada aquesta explosió de joia i alegria, ens trobem de sobte amb la dura feina i la difícil costa

amunt de gener – per a mi no més dura que la de setembre- que ens torna a la cruel realitat .

Anem per feina. No podia ser d'una altra manera. El darrer número de l'any està dedicat al resum anual. Això del resum ja està devenint una autèntica i rànica tradició que està assolint un nivell de "tradicionalitat" tan alt, que podriem posar-lo en un pla d'igualtat amb l'inqualificable espectacle de les falles o la berlanguiana romeria del rocío. Resum del dos mil deu? No me'n recordo de res, encara que les cares sempre són les mateixes i els problemes i les necessitats, també. També les promeses són les mateixes, i les carències que, malgrat tot, es resisteixen a abandonar-nos definitivament. Ja portem tres anys immersos en aquesta omnipresent crisi que poc a poc va minant els fonaments de la nostra societat i l'ànim i la moral dels ciutadans. Els que ho entenen una mica més que jo diuen que aquest any que encetem serà el pitjor des de que va començar tot això. Espero que la cosa no siga tan greu com la pinten i que puguem començar a vore la sortida del túnel per a tantes famílies que ho estan passant malament. Aquest no és un desig per a l'any que acaba de començar, sinó permanent, independentment de les

acotacions de temps i espai que la gent posa als desitjos de felicitat. Sembla que m'he fet un embolic, però jo ja m'he entès.

Un altre cas de notícia que es repeteix cíclicament sense trobar mai una solució és la de la Pista Jardín, també coneguda com Fundació Compte Fibla. Any rere any, els tres ... estaments? Que l'han de tirar endavant es veu que no es posen d'acord en acabar amb aquest immens gra de pus que tenim al centre del poble per a convertir-lo en allò que el seu propietari va voler que fos. Ni en èpoques de bonança econòmica ni en temps de crisi, no amb alcaldes independents, ni socialistes de del pepè. Allò continua igual... o pitjor. Realment ens hauria de caure la cara de vergonya en vore que els tres marmessors no són capaços d'arribar a cap acord al respecte. Deu ser molt difícil i laboriós.

Absolutament d'acord amb els desitjos de Lluch, però tinc la plena certesa que aquest text podria sortir l'any vinent sense perdre gens d'actualitat. I l'altre, i l'altre, i l'altre...

El dia que la meitat d'aquests desitjos es facen realitat, la nostra societat farà goig, tot i que les catàstrofes naturals, millor que no les passe ningú. Ni els del nord ni els del sud.

EDITORIAL

766

la veu de Benicarló
DES DEL 18
D'AGOST DE 1995

Un nou any més

La veu comença aquest dissetè any de la seua vida, tal com vam indicar en el darrer número de l'any passat, amb noves propostes i canvis. Noves propostes amb la xarxa com a teló fons, que aviat esperem siguen realitat, a més de canvis pel que fa al disseny, que volem siga més agradable visualment, i canvi, pel que fa al preu (les circumstàncies ens han obligat a prendre aquesta decisió), que òbviament no ens ha agradat realitzar. Tot i no voler justificar-nos, no ens enganyem, un setmanari integrament en valencià, per desgràcia, té uns costos més elevats que si ho fos només en castellà. I és que només pel fet de sortir al carrer i utilitzar la nostra llengua "vehicular" ja tenim un cost afegit... en contra. És la idiosincràsia d'aquest país on, per transitar amb normalitat,... s'ha de pagar peatge. Tot i així, esperem no ens ho retraguen i continuen al nostre costat. Moltes gràcies

Contracte surrealista

L'empresa que ha de fer un dia o altre –pròpiament podríem dir que "ha de començar" les obres encara-- l'ampliació del Pavelló Poliesportiu, ha resultat agraciada, com si de la loteria es tractés, amb una altra adjudicació "definitiva", de les mateixes obres. Aquesta empresa, a la qual ja li van haver de fer una ampliació del termini d'acabament perquè les obres no anaven ni cara al vent, semblava el Guadiana, un dia pegava una paletada i a l'altre desapareixia, ara resulta que ha estat l'adjudicatària, altra volta, de les mateixes obres. El regidor de contractació, Marzal, ho ha justificat dient que ell cada vegada que s'absentaven els feia un requeriment... i tornaven! No res, com el món a l'inrevés. No ens estranya que els regidors d'esports i urbanisme, Pérez Ollo i Cuenca, se'n facen creus. Esperarem... una tercera ampliació i adjudicació. O més!

CARXOFA I PANISSOLA

Carxofa: per a la confraria de Sant Antoni, pel seu gest en direcció a la gent de la mar a l'oferir-los un estand honorífic a la Fira d'enguany. Aquest és el nostre Benicarló on terra i mar sempre han anat de la ma. Han estat, i encara ho són, pilars bàsics de la nostra economia local. Tot i que per alguns siga més important el formigó!

Panissola: ben rasposa, per el regidor de contractació Marzal. Una empresa li pren el pel, i per extensió a tots els ciutadans que ell representa (tot i que als ciutadans no ens fa gens de gràcia), endarrerint-li conscientment l'obra d'ampliació i reforma de l'annex del Pavelló Poliesportiu fins que caduquen els terminis de construcció establerts i les prorrogues posteriors que li van donar i, damunt, contra tot sentit comú, li torna a adjudicar, a la mateixa empresa, altra vegada les obres. I a aquesta gent els hi paguem? Ens referim al regidor. Increïble

FITXA DE SUBSCRIPCIÓ A LA VEU DE BENICARLÓ (2011)

Nom _____ Cognoms _____
Domicili _____
Població _____ CP _____ Telèfon _____
Correu electrònic _____

Se subscriu a La Veu de Benicarló, per l'import de 85 euros (50 números, anual) prorrogable si no hi ha ordre en contra (l'anulació caldrà avisar-la amb dos mesos d'antelació). Als enviaments fora de Benicarló caldrà afegir 26,60 euros anuals.

Forma de pagament: (1) Domiciliació (2) Transferència Bancària

(1) Domiciliació: Remeteu aquesta butlleta i la domiciliació bancària per 85,00 euros a l'Associació Cultural la Feram de Benicarló (C/Sant Francesc, 95 Casal Municipal - 12580 Benicarló)

Signatura; _____ a dia ____ de _____ de 2011

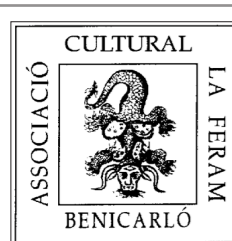
Domiciliació Bancària

BANC / CAIXA _____
ADREÇA _____
NOM I COGNOMS DEL TITULAR DEL COMPTE _____
CODI DE COMPTE _____

Senyors, els demano que, fins a una nova ordre, atengueu els rebuts que els presentarà l'Associació Cultural la Feram de Benicarló per l'import de la subscripció a La Veu de Benicarló

(2) Transferència bancària de 85,00 euros (50 números anuals), a favor de l'Associació Cultural la Feram de Benicarló.

C/C 3162 1201 07 1153776529. La transferència s'haurà de realitzar abans de la recepció del primer número de la subscripció realitzada (cal enviar per fax al 964 47 56 98 comprovant de la transferència o de l'ordre de pagament). Fins la recepció d'aquest, no es remetrà el primer exemplar de la subscripció.

Dir. Hon.: CRISTINA GARCIA

Consell de Redacció: XIMO BUENO, NATALIA SANZ, FRANCESC DEL CASTILLO, TONYO FIBLA, JOAN GREGORI, JOSEP M. SAN ABDON i RODOLFO SERRANO

Edita

Associació Cultural la Feram de Benicarló
C/ Sant Francesc, 95
Casal Municipal
12.580 Benicarló FAX: 964.47.56.98
laveubenicarlo@terra.es

Amb el suport

COL·LABORA: Conselleria d'Educació de la Generalitat Valenciana

Col·laboradors: PERE BAUSÀ, JOAN HERAS, XAVIER BURRIEL, NATALIA SANZ, CARLES LLUCH, RAMON PARÍS, JOSEP V. TAUS, TOLITO, JORDI MAURA, JESÚS MAESTRO, G. SEGARRA, VICENT FERRER, J.M. SANABDÓN, DR. CLIMENT, ROBESPIERRE I EL SAMARUC

Administració, subscripcions
© COPISTERIA GRÉVOL
Dipòsit legal/ CS-193-2004
Imprimeix/ GRÉVOL, Sant Blai, 2
12580 Benicarló Tel. 964 475698

La Veu respecta la llibertat d'expressió. La responsabilitat de les opinions és de qui signa l'escrit. La Veu es reserva el dret d'acurçar els textos que sobrepassen les 20 línies. Els articles hauran d'anar signats amb nom, adreça i número de DNI, encara que podran aparèixer amb pseudònim.

Amb el suport

